

Rost Andrea Szegeden

MUNKATÁRSUNKTÓL

Először lép fel operaprodukcióban a Szegedi Nemzeti Színházban a világhírű szoprán, *Rost Andrea* (képünkön). A Kossuth-díjas énekesnőt egyik legjobb szerepében, *Lammermoori Luciaként* láthatja

a szegedi közönség 2006. február 17-én és 25-én. Az előadásra szóló belépőjegyeket már árusítják a színház Kelemen utcai jegyirodájában – a rendkívüli alkalomhoz illő kiemelt helyárral. A legolcsóbb jegy 4 ezer, a legdrágább 8 ezer forintba kerül, mégis óriási az érdeklődés. Rost Andrea mindössze egyszer, 1997-ben lépett fel a szegedi teátrumban, akkor *Harazdy Miklós* vezényletével *Mozart-áriaestet* adott hatalmas sikerrel. 2004 nyarán a Dóm téren ünnepelte a közönség, amikor *Gyüdi Sándor* dirigálásával a római operagála egyik sztárjaként énekelt. A világ egyik legkeresettebb szopránját ritkán lehet hallani Magyarországon, Donizetti népszerű operájában legutóbb a londoni és müncheni közönség élvezhette alakítását. Luciaként sokan *Edita Gruberova* egyetlen méltó utódának tartják, az operából CD-felvételt is készítettek a főszereplésével.

Karinthy Ferenc népszerű darabja a kisszínházban

Gellérthegyi álmok

Két szegedi színtanodás, *Simó Zsófia* és *Szívós László* olyan sikert aratott Karinthy Ferenc *Gellérthegyi álmok* című darabjával a Bartók művelődési központban, hogy a produkciót ma és holnap este a kisszínházban is műsorra tűzték.

MUNKATÁRSUNKTÓL

Simó Zsófia tavaly végzett a szegedi színtanodában, szeretett volna játszani, ezért keresett egy olyan darabot, ami lehetőséget nyújt arra, hogy kipróbálja magát.

– Boldog voltam, hogy rátaláltam Karinthy Ferenc színművére, mert nagyon sokszínű, jól játszható jelenetei vannak, abszolút alkalmas arra, hogy színesízi gyakorlatot szerezzünk vele. A színművészeti egyetem dramaturg szakára járó régi barátomnak, *Gimesi Dórinak* is szíve csücske volt a *Gellérthegyi álmok*, ezért örömmel vállalta, hogy megrendezi az előadást – meséli Zsófia, aki két éve magyar-színháztudomány szakon szerzett diplomát a szegedi egyetemen. – Színészként nagyon nehéz a pályakezdés. Vizsgaelőadásunk, a *Szentivánéji popfesztivál* bemutatója tavasz végén volt, amikor a színházakban már rég lezajlottak a következő évadra a szerződötések, így nem is remélhettük, hogy sikerül munkát találjunk. A Karinthy-darabot szeptember végén a Bartókban mutattuk be, *Székhelyi József* direktornak annyira tetszett, hogy meghívott vele bennünket a kisszín-

házba. Azzal biztatott, ha lesz érdeklődés iránta, később esetleg további előadásokat is tarthatunk. Lehetséges, hogy Mórahalmon is játszhatjuk a produkciót, és szívesen tájolódnánk vele másfelé is.

– Magasépítő technikus az eredeti szakmám, egy utazó báb-színháznál dolgoztam két és fél évig, utána jelentkeztem a szegedi színtanodába, amelynek jelenleg végzős hallgatója vagyok. A Szegedi Egyetemi Színházzal is fellepek, szerepeltem a *Szerelmem*, *Elektrában*, a *Karnyónéban*, most pedig a *Komámaszszony*, hol a stukker? című Görgey-darabban játszom – mondja a Karinthy-darab másik főszereplője, *Szívós László*, akinek Zsófia nemcsak játszótársa, hanem tanára is: színháztörténetet és dramaturgiát tanít a színész-képzőben.

A *Gellérthegyi álmok* a II. világháború idején az ostrom alatt egy budai villában játszódik, ahol ösztetálkkozik egy fiú és egy lány. Az ismerkedés és a bizalmatlanság körei után játszanak szerelmet, gyűlöletet, életet, halált. Azt ami volt, és azt, ami lehetett volna. Az összesűrűsödő időben teljes életek, sorsok bomlanak ki az egyre komolyabbá váló játékból. Közös céljuk a túlélés.

Simó Zsófia és Szívós László a Karinthy-darabban

DM/DV-fotó

Kettős Bartók-bemutató az évfordulóra a nagyszínházban

A sebzett férfilelek titka

Jelenet a Táncszvitből – a Szegedi Kortárs Balett előadásában

Fotó: Frank Yvette

A kettős Bartók-jubileumhoz kapcsolódva *Gábor Géza* és *Kolonits Klára* főszereplésével ma este mutatják be a *Kékszakállú herceg várát* a nagyszínházban. *Jurónics Tamás* rendezésében, *Selmeczi György* vezényletével a *Táncszvit* is felcsendül a szimfonikusok és a Szegedi Kortárs Balett előadásában.

Két évforduló is indokolja a Szegedi Nemzeti Színház különleges vállalkozását, a kettős Bartók-bemutatót: szeptember végén emlékeztünk meg arról, hogy a legnagyobb magyar komponista 50 évvel ezelőtt hunyt el New Yorkban, jövő tavasszal pedig születésének 125 éves jubileumát ünnepli a zenei világ. Bartók egyetlen, és világszerte egyre népszerűbb operája, a *Kékszakállú herceg vára* címszerepét a ma esti premieren *Gábor Géza* énekli, aki már 2002-ben a Miskolci Bartók+Puccini Operafesztiválon is sikert aratott a szólammal.

– Nagyon szeretem a *Kékszakállút*, mert Bartók hihetetlen perfekcióval írta meg az operát. Fantasztikusan jó a dramaturgiája, egyetlen hiba, megoldatlan részlet sincs benné, és csodálatos a zene is. Közel áll hozzám a sebzett, szorongó férfilelek bemutatása. Sok kitűnő lemezt meghallgattam már, az a felvétel a kedvencem, ame-

lyiken *Melis György* és *Kasza Katalin* énekel Ferencsik János dirigálásával. *Jurónics Tamással* mindketten tartottunk kicsit egymástól, de szerencsére nem alakult ki konfliktus köztünk, hamar megtaláltuk egymással a hangot. Tamás nagyon felkészülten rendezte meg a darabot, koncepciója abszolút megegyezik azzal, amit én is gondolok a darabról. Az előadást vezénylő *Selmeczi Györggyel* nemcsak karmesterként, hanem rendezőként is többször dolgoztam már együtt. Rendszeresen hív vendégénekesnek a budapesti Nemzeti Színházban futó Operamesék-sorozatába is – mondja a szegedi operaegyüttes fiatal basszisztája, aki szerint ez a produkció minden sallangtól mentes, tiszta, naturalista, pontosan érthető és roppant bensőséges előadás lesz, amit ezért bátran ajánl mindenkinek.

– Imádom Bartók zenéjét, ami mindig sokkol és mélyen megérint – árulja el *Barta Dóra*, a balettegyüttes vezető táncosa, aki a másik mű, a *Táncszvit* egyik főszerepét játssza. – Tamás olyan koreográfiát talált ki, amelyben nem feltétlenül történetek, inkább karakterek jelennek meg. A saját karakteremben mégis eltáncolok egy kis történetet: egy lányt alakítok, aki a disznóölésen nagyon saj-

nálja az állatot. Négyéves koromban fültanúja voltam a szobából, amikor kioltották egy disznó életét. A szerencsétlen állat visítása úgy megrendített, hogy utána öt éven át nem voltam hajlandó húst enni. Ma nem vagyok vegetáriánus, de az állatok leölését ma is a lélek kioltásaként élem meg.

HOLLÓSI ZSOLT

AZ OPERÁRÓL

A *Kékszakállú herceg várát* Bartók Béla 1911-ben írta a Lipótvárosi Kaszinó operapályázatára. A zsűri játszhatatlannak ítélte, az Operaház csak 1918-ban adta elő. Szövegkönyvíj a zeneszerző Balázs Béla színpadi művét választotta, ami a 19. század európai irodalmának ahhoz a széles vonulatához kapcsolódott, amelynek szerzőit és darabjait a nő és a férfi kapcsolatának megoldatlansága foglalkoztatta. Az asszonygyilkos *Kékszakáll* középkori francia eredetű történetének változatai az európai népköltészetben is elterjedtek. Balázs színpadán a történet férfi és nő örökre feloldhatatlan ellentétes lelki világának, alaptermészetüknek tragikus mítoszaként, balladai hangú magyar népmesei köntösben jelenik meg. A *Prológusban* – amit az előadás elől többnyire elhagynak – a *Regös* figyelmeztet: az operát szimbolista lélektani drámaként szemléljük.

Balogh Sándor szobrászművész kiállítása az Olasz Kulturális Központban

Az én reneszánszom és a nő

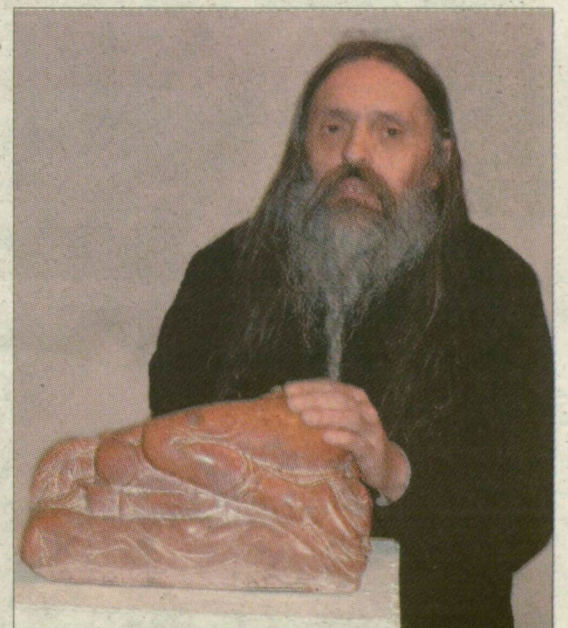
Fritz Mihály szobrászművész nyitja meg ma 17 órakor a szegedi Olasz Kulturális Központban *Az én reneszánszom* címmel *Balogh Sándor* szobrászművész kiállítását. Köszöntőt mond *Pál József* irodalomtörténész professzor, tiszteletbeli olasz konzul.

Kacsaringós pályakezdés után az elmúlt években futott be igazán *Balogh Sándor* szobrászművész, aki *Tóth Sándor* növendékeként a szegedi művészeti szakközépiskolában érettségizett 1973-ban. Egykori mestertől szakmai precizitást, igényességet, a

mesterség tiszteletét tanulta meg. Másik két jeles szegedi szobrásztól, *Fritz Mihálytól* és *Kalmár Mártontól* is sok segítséget kapott. Munkái alapján 2003-ban vették fel a Magyar Alkotóművészek Országos Szövetségének szobrász tagozatába, s ezzel művésze szinte zöld utat kapott. Tavaly a B Galériában összegző kiállításon mutatta be bronz- és kőplasztikáit, rajzait és festményeit, most a szegedi Olasz Kulturális Központban jelentkeztet új tárlattal.

– A címválasztásnak két indoka is volt: bár az ókori egyiptomi művészet a kedvencem, a rene-

szánsz korszakát is nagyon szeretem. Az én alkotói munkámat is újjászületés jellemzi, hiszen több évtizedes kihagyás után négy évvel ezelőtt kezdtem újra a szobrászatot. A mostani tárlatra sok új munkát készítettem. A női formákon keresztül sok mindent el tudok mondani az időről, a térről, a helyzetünkről, a megfoghatatlanságról is. Persze utalok a nő kiszolgáltatottságára, szépségére és érzékenységére is – vallja *Balogh Sándor*, akinek finoman megformált nőalakjai többnyire eltakarják az arcukat, rejtőzködnék, önmagukba fordulnak, a belső utakat keresik.

H. ZS. Balogh Sándor egyik alkotásával

DM/DV-fotó